

[truth] LINK

3 Chipul lui Dumnezeu

descoperă.conectează-te.experimentează

3 CHIPUL LUI DUMNEZEU

DESCOPERĂ

Dacă omul nu este nimic mai mult decât un simplu animal, atunci toate speranțele noastre se rezumă la o viață scurtă, condusă de porniri firești și o moarte care încheie totul. Dar dacă am fost creați după chipul lui Dumnezeu, demnitatea, noblețea și slava veșnică pot fi ale noastre.

DOUĂ POVEȘTI TOTAL DIFERITE

Citind Biblia, ne vom lovi de o întrebare pe care, la un anumit moment, ne-o punem cu toții într-un fel sau altul:

„Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale – luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: «___ este ___, ca să Te _____ la el?»” (Psalmii 8:3,4)

Aici, Regele David este pur și simplu copleșit de vastitatea Universului și, gândindu-se la sine, se simte cu totul neimportant. Și totuși, undeva în adâncul ființei sale, el știe că în ochii lui Dumnezeu, persoana lui este deosebit de importantă. Întrebarea pe care o pune este simplă și profundă în același timp: Ce este omul în esență și de ce este Dumnezeu interesat de noi?

O poveste foarte cunoscută explică astfel identitatea umană: „A fost odată ca niciodată nimic – nici timp, nici spațiu, nici materie. Apoi, deodată, cu vreo 13,9 miliarde de ani în urmă, acest nimic a dat naștere la o explozie de proporții, iar din nimic a apărut totul, inclusiv noi. Viața nu este nimic mai mult decât o «nimereală» biologică, generată de un proces de evoluție violent și întunecat, lipsit de orice înțeles special și de orice semnificație durabilă în timp. Trăim după legea egoismului, apucăm ce putem, murim și cam atât. În cele din urmă, rasa umană și toate celelalte forme de viață vor dispărea, iar Universul va face implozie și va redeveni ceea ce a fost odată – nimic. Sfârșit.”

Nici vorbă de un final fericit – sau măcar un cuprins sau o introducere pentru acea materie.

Biblia ne descoperă o povestire cu totul diferită și – poate ți se va părea și ție așa – mult mai credibilă. Spun mult mai credibilă pentru că această povestire se armonizează perfect cu un simțământ ce este adânc înrădăcinat în ființa noastră – conștiința faptului că suntem mult mai mult decât niște simple animale. Undeva în adâncul sufletului nostru, este o tensiune între ceea ce suntem și ceea ce ar trebui să fim; ne dăm seama că am căzut dintr-o poziție înaltă de demnitate morală și avem un dor aprins pentru o relaționare armonioasă. Așadar, ce anume spune Biblia despre identitatea oamenilor?

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). Așa începe povestirea noastră. Capitolul unu al Realității începe cu actul creator intenționat al unui Dumnezeu personal. Pe măsură ce raportul Genezei despre Creație se derulează pe parcursul celor șase zile, un frumos mediu natural capătă formă, iar ca punct culminant al acestui raport, citim:

„Dumnezeu [Elohim] a făcut pe om după _____ Său, l-a făcut după _____ lui Dumnezeu; parte _____ și parte _____ făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă [...]»” (Geneza 1:27-28)

Vedem aici că imaginea, sau chipul lui Dumnezeu, se referă la bărbat și femeie, ca unitate relațională înzestrată cu abilitatea de a procrea o comunitate crescândă de cercuri relaționale – al treilea element al relației dintre cei doi. Acest lucru are sens pentru că, așa cum am descoperit în studiul trecut, Dumnezeu poate fi reprezentat de un cerc relațional; El nu este un eu solitar. Cu alte cuvinte, „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:16), ceea ce înseamnă că Dumnezeu este altruist și caută binele altora, nu al Lui Însuși. Așa că, dacă Biblia spune că oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu, înseamnă că suntem înzestrați cu capacitatea de a iubi așa cum iubește Dumnezeu.

Gândește-te puțin la următorul lucru: după ce Dumnezeu a inițiat actul creației, avea la dispoziție doar trei variante: ar fi putut crea (1) roboți, (2) sclavi sau (3) agenți morali liberi. Dintre acestea, doar ultima variantă este compatibilă cu dorința și capacitatea de a iubi. Așadar, asta suntem noi – ființe de o importanță deosebit de mare și impresionantă, ființe capabile să facă alegeri care au consecințe reale, consecințe ale căror efecte străbat veșnicia, având un impact infinit. Suntem ființe înzestrate cu ceva unic și extraordinar – cu darul propriei noastre personalități.

Dacă vrei să descoperi cât de importanți suntem pentru Dumnezeu, compară următoarele versete: Psalmii 139:1-13; Psalmii 56:8; Ieremia 31:3; Matei 10:29-31 și Faptele 17:26-28. Discutați ce înseamnă faptul că Dumnezeu este deosebit de atent la gândurile și faptele noastre, ce înseamnă faptul că El ne știe până și lacrimile, că ne știe numărul firelor de păr din cap și că intervine în mod providențial în viața noastră în anumite momente-cheie, având speranța că noi Îl vom căuta și Îl vom găsi.

Viața fiecărui om poartă în ea însăși ceea ce Pavel numește „o greutate veșnică de slavă” – o greutate de implicații morale și relaționale pe care doar veșnicia o poate cuprinde. Influența exercitată prin viața fiecăruia dintre noi nu va putea fi niciodată măsurată pe deplin, ci va pulsa în permanență, aducând roade. Pentru că suntem ființe create după chipul lui Dumnezeu, avem puterea să realizăm lucruri și să legăm relații deosebit de frumoase, care nu ar fi posibile fără alegerile personale. Fiecare gest pe care-l faci din dragoste reprezintă un bine moral infinit, care produce o schimbare în istoria acestui pământ și, prin urmare, modifică pentru veșnicie însăși imaginea de ansamblu a realității lumii noastre. Dacă spui un cuvânt de încurajare unei inimi apăsate, acest lucru contează enorm. Dacă vizitezi un bolnav și îi alini suferința, ai făcut un gest de o valoare veșnică. Dacă hrănești un copil flămând, prin generozitatea ta devii părtaş la o experiență cu totul specială pentru el, precum și pentru Dumnezeu, care îl iubește ca pe El Însuși. Să fii creat după chipul lui Dumnezeu este un lucru extraordinar și mareț.

DECI NU SUNTEM DOAR NIȘTE ANIMALE?

Ateismul este din ce în ce mai răspândit în anumite cercuri datorită faptului că ideile evoluționiste sunt susținute de știința seculară. Însă chiar este logică repingerea credinței în Dumnezeu? Care ar fi implicațiile acestui lucru?

Dacă Dumnezeu nu există, înseamnă că oamenii nu sunt nimic mai mult decât niște animale, doar niște ființe materiale conduse de instinctul autoconservării, ființe care astăzi sunt, iar mâine vor dispărea. Să accepți această poziție despre originea oamenilor înseamnă să accepți și că viața nu are niciun scop sau sens, că normele morale de bine și rău nu există, iar noțiunile de compasiune, dreptate și bunăvoință sunt doar niște invenții omenești, iar dragostea nu este decât o mare iluzie. În adâncul inimii noastre însă, noi știm că nu este așa.

Gândește-te puțin la următoarea perspectivă biblică despre ateism, cu adevărat provocatoare:

„_____ zice în inima lui: «Nu este _____!»” (Psalmii 14:1)

Textul nu vrea să fie o palmă dată ateismului, ci este o constatare logică despre incoerența acestei filosofii. Este adevărat că mulți oameni inteligenți refuză să creadă în Dumnezeu pentru că de multe ori religia L-a făcut pe Dumnezeu să pară respingător și nedemn de încredere. În Psalmul 14:1 însă, Biblia oferă o perspectivă obiectivă cu privire la nebunia respingerii credinței în Dumnezeu. Este o nebunie să spui: „Nu există Dumnezeu” pentru simplul motiv că, dacă nu ar exista, nici nu ne-ar trece prin minte să ne gândim la existența Lui. Cu alte cuvinte, doar acele lucruri care există pot influența conștiința umană; lucrurile inexistente nu au nicio putere să o afecteze. Minteă umană nu poate concepe niciun lucru care să nu aibă un corespondent în realitate. Nu există nicio afirmație negativă care să fie mereu adevărată în totalitate. Nu putem completa

propoziția: „Nu este (n.tr. există) _____” fără să facem referire la realitatea existentă. Chiar și când ne imaginăm cele mai ciudate lucruri, nu facem altceva decât să punem laolaltă diferite elemente reale. Faptul că noi avem noțiunea de Dumnezeu este în sine un argument pentru faptul că, într-un fel sau altul, El există.

Să negi existența lui Dumnezeu este un lucru incoerent și din punct de vedere rațional, și asta pentru că știm cu toții că viața are sens, că binele și răul există și că fiecare dintre noi însetăm după o dragoste autentică, pe care să ne putem baza fără rezerve, o dragoste care nu se poate găsi în dezordinea morală a lumii noastre căzute. Din acest motiv, ateismul este illogic și presupune ocolirea unor dovezi intelectuale și emoționale care ne arată clar pentru ce am fost creați.

Fiecare dintre noi avem o bănuială persistentă, o intuiție lăsată de Dumnezeu, care ne spune că am fost „proiecțați” să fim oameni demni și nobili, și că răul, suferința și moartea sunt niște intruși. Nu se poate să nu ne întrebăm dacă nu cumva, ne dorim atât de mult altceva tocmai pentru că acest „altceva” există cu adevărat. Dumnezeu „a pus în mintea lor chiar și gândul veșniciei” (Eclesiastul 3:11). În inimile noastre este așezată o conștiință a realităților veșnice, conștiință pe care nu o putem evita ușor. Pentru că suntem creați după chipul lui Dumnezeu, nu avem cum să fim împliniți în totalitate decât atunci când ne întoarcem la El.

CONECTEAZĂ-TE

Privind la Isus Hristos, putem vedea ce înseamnă cu adevărat să fii om, în sensul deplin și original al cuvântului.

Cuvântul-cheie al acestui studiu este „chip”. Am văzut că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Lui. Dacă mergem în Noul Testament, vom descoperi acest cuvânt folosit în mod strategic, de data aceasta cu referire la Isus Hristos – care este o demonstrație nouă, restaurată pentru ceea ce înseamnă să fii om. În 2 Corinteni 4:4, Pavel ne spune că Isus este „chipul lui Dumnezeu”. Evrei 1:3 afirmă că Isus este „ogindirea slavei Lui [a lui Dumnezeu] și întipărirea Ființei Lui”. Isus este acum descris astfel pentru că, în umanitatea Sa, El reprezintă noul model de om. Cu alte cuvinte, viața Sa este o nouă manifestare a experienței umane; ca om, El a trăit într-o relație armonioasă cu Dumnezeu, așa cum a fost de dorit de la început în cazul oricărui om. Acum, identificându-ne cu Isus, „după cum am purtat chipul celui pământesc [al lui Adam], tot așa vom purta

și chipul Celui Ceresc [Isus]" (1 Corinteni 15:49). Încerezându-ne în Isus, chipul lui Dumnezeu este refăcut în noi. Privindu-L, „suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3:18).

EXPERIMENTEAZĂ

Aleg să „privesc" doar la Isus și aștept cu
nerăbdare să fiu schimbat după chipul Lui.

Să „privești" la Isus nu înseamnă altceva decât să meditezi, să studiezi și să cunoști caracterul și învățăturile Lui. Ocupându-ne mintea și inima cu Persoana Lui – activitate care ne transformă în mod real, chipul lui Dumnezeu se va contura și va căpăta viață în noi – aceasta este promisiunea pe care ne-o face Biblia.